

Sygnatura akt VI Ka 1085/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **8 stycznia 2016** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Marcin Mierz

Sędziowie SSO Grzegorz Kiepusa (spr.)

SSO Agata Gawron-Sambura

Protokolant Katarzyna Kajda-Broniewska

przy udziale Andrzeja Zięby

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 8 stycznia 2016 r.

sprawy **M. W. (W.) s. W. i A.,**

ur. (...) w G.

oskarżonego z art. 280§1 kk, art. 158§1 kk, art. 276 kk, art. 245 kk i art. 13§1 kk w zw. z art. 280§1 kk w zw. z art. 57a§1 kk w zw. z art. 11§2 kk i art. 12 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 27 lipca 2015 r. sygnatura akt IX K 1847/14

na mocy art. 437 § 1 kpk, art. 624 § 1 kpk

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. zwalnia oskarżonego od ponoszenia wydatków postępowania odwoławczego, obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. VI Ka 1085/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 27.07.2015r. M. W. został uznany za winnego tego, że w dniu 15.11.2014r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą nieletnią, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, grożąc natychmiastowym użyciem przemocy wobec małoletniego N. T. w postaci pobicia i pozbawienia życia, żądał wydania pieniędzy oraz telefonu komórkowego, następnie używając przemocy wobec N. T. w postaci bicia go i kopania po głowie, nogach, kręgosłupie, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia telefonu marki N. o wartości 200 zł oraz pieniędzy w kwocie 90 zł i usunął poprzez zabranie pokrzywdzonemu dokumentu, którym nie miał prawa wyłącznie rozporządzać w postaci legitymacji szkolnej należącej do N. T., którą to legitymację następnie zniszczył, jednocześnie groził pokrzywdzonemu pozbawieniem życia, która to groźba wzbudziła w nim uzasadnioną obawę, że będzie spełniona, w celu wywarcia na niego wpływu jako świadka,

żeby nie zgłaszał przestępstwa na swoją szkodę, a nadto działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, nadal używając przemocy wobec pokrzywdzonego przez jego przytrzymywanie oraz grożąc mu zamachem na życie, usiłował doprowadzić pokrzywdzonego na niekorzyść rozporządzenia mieniem I. T. w postaci pieniędzy w kwocie 100 zł, bądź złotej biżuterii o nieustalonej wartości, co jednak nie nastąpiło z uwagi na postawę pokrzywdzonego, przy czym w wyniku stosowanej przemocy i pobicia pokrzywdzony N. T. został narażony na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 kk oraz doznał obrażeń ciała w postaci stłuczenia twarzy ze złamaniem kości nosa, krwiakiem okularowym oczodołu prawego i okolicy jarzmowej prawej oraz otarciami naskórka, które to obrażenia naruszyły czynności narządów jego ciała na okres powyżej 7 dni – tj. przestępstwa z art. 280 § 1 kk, art. 158 § 1 kk, art. 276 kk, art. 245 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 282 kk, w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 12 kk i za to na mocy art. 280 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk skazany został na karę 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 18.11.2014r. do dnia 13.04.2015r.

Na podstawie art. 46 § 2 kk orzeczono wobec oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego nawiązkę w kwocie 3000 zł.

Na podstawie art. 627 kpk i art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 799,80 zł tytułem wydatków oraz kwotę 400 zł tytułem opłaty.

Apelację od tego wyroku wywiodła obrońca oskarżonego, która zaskarżyła orzeczenie w części dotyczącej kary. Zarzuciła wyrokowi rażącą niewspółmierność kary poprzez wymierzenie oskarżonemu kary 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy przy zastosowaniu w sposób prawidłowy dyrektyw wymiaru kary wskazanych w art. 53 kk i art. 54 kk, w szczególności dyrektywy prewencji indywidualnej, zasadnym byłoby wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na stosowny okres próby. W oparciu o podniesiony zarzut obrońca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary 2 lat pozbawienia wolności i na zasadzie art. 69 § 1 kk w brzmieniu sprzed dnia 1.07.2015r., zawieszenie jej wykonania na okres próby w wymiarze 5 lat oraz na podstawie art. 33 § 2 kk w brzmieniu sprzed 1.07.2015r., wymierzenie oskarżonemu kary grzywny w wymiarze 292 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł, a także zaliczenie na poczet grzywny okresu rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego.

Analiza akt sprawy, pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia oraz zarzutów i argumentów apelacji prowadzi do uznania, że wniesiony środek odwoławczy na uwzględnienie nie zasługuje, a zaskarżony wyrok należy utrzymać w mocy. Sprawstwo i wina oskarżonego nie budziły wątpliwości. Nie były one też kwestionowane przez obrońcę. Zastrzeżeń nie nasuwa kwalifikacja prawna czynu przypisanego oskarżonemu jako przestępstwa z art. 280 § 1 kk, art. 158 § 1 kk, art. 276 kk, art. 245 i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 282 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 12 kk. Przestępstwo z art. 280 § 1 kk, które stanowiło podstawę wymiaru kary, zagrożone jest karą pozbawienia wolności od lat 2 do 12. W okolicznościach niniejszej sprawy nie sposób uznać, aby wymierzona oskarżonemu kara 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności nosiła cechy rażącej surowości już tylko z tego powodu, że zbliżona była do ustawowego minimum zagrożenia. Zachowanie oskarżonego, rozciągnięte w czasie, godziło przy tym w szereg dóbr chronionych prawem takich jak zdrowie, własność, wolność, prawo do dysponowania dokumentem i prawidłowe funkcjonowanie wymiaru sprawiedliwości. O rażącej niewspółmierności kary można mówić jedynie wówczas, gdy sąd rozstrzygając o karze nie uwzględni wszystkich okoliczności wiążących się z poszczególnymi dyrektywami wymiaru kary lub też nie uwzględni ich wpływu na orzekaną karę w wystarczającym stopniu – taka sytuacja w niniejszej sprawie nie miała miejsca. Analiza pisemnych motywów wyroku prowadzi do wniosku, że sąd rejonowy we właściwy sposób uwzględnił ustawowe dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 kk. W chwili czynu oskarżony znajdował się pod wpływem alkoholu. Działal z niskich pobudek, z chęci łatwego zysku. Jego zachowanie wobec małoletniego pokrzywdzonego było niezwykle brutalne i agresywne. W sposób bezwzględny wykorzystywał znaczną przewagę fizyczną nad ofiarą. W realizacji przestępnego zamiaru współdziałał z nieletnim współsprawcą. Pokrzywdzony doznał poważnych obrażeń ciała w postaci stłuczenia twarzy ze złamaniem kości nosa. Po dokonaniu zaboru telefonu i pieniędzy oskarżony w dalszym ciągu bił i kopał pokrzywdzonego, groził mu pozbawieniem życia, a w efekcie zażądał od niego wydania pieniędzy bądź biżuterii należących do matki. Zdarzenie było rozciągnięte w czasie, trwało ok. 2-3 godzin. W

tym okresie oskarżony stosował wobec pokrzywdzonego różne formy przemocy i zastraszania. Jego zachowanie nacechowane było bezwzględnością i determinacją w realizacji przestępczego zamiaru. Zwraca uwagę, że oskarżony oznajmił pokrzywdzonemu, iż jest nie zrównoważony psychicznie w związku z czym i tak nie pójdzie „siedzieć”. Wypowiedź ta wskazuje na znaczny poziom demoralizacji oskarżonego i jego poczucie bezkarności. Rodzaj, charakter oraz ilość naruszonych dóbr, rozmiar wyrządzonej i grożącej szkody, a także sposób i okoliczności popełnienia przestępstwa pozwalają ocenić stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu jako wyroki. Oskarżony działał z premedytacją, z pełnym rozeznaniem. Nie ujawniły się jakiegokolwiek okoliczności umniejszające jego winę. Wynikająca z art. 54 § 1 kk dyrektywa pierwszeństwa wychowawczych celów kary orzekanej w stosunku do młodocianych nie oznacza nakazu orzekania wobec takich sprawców kar łagodnych i traktowania ich pobłażliwie. Jedyną okolicznością łagodzącą było przyznanie się oskarżonego do winy. Fakt ten został wzięty pod uwagę przez sąd rejonowy przy wymiarze kary. Za okoliczność taką nie mogła być uznana dotychczasowa niekaralność oskarżonego. Skoro przypisanego czynu dopuścił się on w niespełna 2 miesiące po ukończeniu 17 roku życia.

Reasumując, stwierdzić należy, że wymierzona oskarżonemu kara 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności jest adekwatna do stopnia zawinienia i stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz uwzględnia cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Nie sposób jej postrzegać jako kary rażąco niewspółmiernej w rozumieniu art. 438 ust. 4 kpk. Z uwagi na wysokość orzeczonej kary, przekraczającej 2 lata pozbawienia wolności, bezprzedmiotowe byłyby rozważania dotyczące możliwości warunkowego zawieszenia jej wykonania w oparciu o przepis art. 69 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym do dnia 30.06.2015r. zastrzeżeń sądu odwoławczego nie budziło też orzeczenie od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego nawiazki w kwocie 3.000 zł na podstawie art. 46 § 2 kk.

Nie znajdując zatem podstaw do uwzględnienia zarzutów i wniosków podniesionych w apelacji zaskarżony wyrok jako słuszny utrzymano w mocy. Z uwagi na sytuację majątkową oskarżonego na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolniono go od ponoszenia wydatków postępowania odwoławczego.